

„Van egy magasabb cél”

Mirkóczki Ádám (Jobbik) az ellenzégről, Gyurcsányról és a titkosszolgálatokról

Fotó: Németh Dániel

A Jobbiknál ma már belefér egy közös fotó Gyurcsánnyal, ami fél éve is elképzelhetetlen lett volna. Ki vagy mi változott ennyire? És ha a Jobbik konszolidálódott, akkor egyik prominense miért zsidózik? A párt szóvivőjével, az Országgyűlés nemzetbiztonsági bizottságának elnökével orosz ügynökökről is beszélgettünk.

Magyar Narancs: Jól láttuk a múlt héten, hogy a Jobbik átlépte a Rubicont?

Mirkóczki Ádám: Átléptük? Mivel?

MN: Azzal, hogy a Parlament lépcsőjén tartottak összellenzéki sajtótájékoztatót, ahol az önök képviselője csak pár méterrel állt attól a Gyurcsány Ferenc-től, aki 2006 óta a patás ördögöt jelentette a Jobbik környékén.

MÁ: Optikailag ez unortodox lépés lehet, valóban. Ám az a politikatörténeti pillanat, ami az elmúlt hónapokban kialakult, pikánsabb a közös kiállásnál. Ebben a helyzetben logikus, hogy az ellenzék közösen akar nyomást gyakorolni a kormányra. Másrészt a tavaszi vá-

lasztásnak az volt a tanulópénze, hogy a jelenlegi feltételekkel az ellenzéknek külön-külön nincs esélye. Ezeknek a pártoknak most nem egymással kell hadakozniuk, először azt a helyzetet kell megteremteni, amelyben a politikai küzdelmeinket megvívhatjuk. Ez nem azt jelenti, hogy innentől minden egyetértünk a DK-val vagy az LMP-vel, de azt igen, hogy van egy magasabb cél, nevezetesen, hogy a demokratikus intézményeket helyreállítsuk. Ha elvonatkoztatunk a 2006-os rendőri brutalitásuktól, és a választási törvényt, a közszolgálati médiát, a köztársasági elnök, a népszavazás intézményét, vagy az ügyészséget nézzük, úgy még a legsötétebb Medgyes-

sy-, Gyurcsány-, Bajnai-időszak is a demokrácia aranykora volt ahhoz képest, ami most van. Ezt kell megérteni mindenkinek, aki most az ellenzéki oldalon finnyáskodik. Nekünk ebben a pillanatban nem a 2006-os, mára bukott hatalommal kell küzdenünk, hanem a jelenlegivel, és egy időre felül kell emelkedni a múltbéli sérelmeken.

MN: Nyáron Vona Gábor azt mondta az elvesztett választásról, hogy sajnos ő ezt benézte, ebben az országban a NER-re van társadalmi igény, Orbánt pedig a magyar társadalom teremtette meg. Oszlja korábbi pártelnöke pesszimizmusát?

MÁ: Nem értek egyet ezzel a megközelítéssel. A Fidesz nem

ért el 50 százalékot sem, és ezzel lett harmadjára kétharmada az Országgyűlésben, miközben a többség nem rájuk szavazott. Tisztelem Vona Gábor stratégiai érzékét, de a választáson a többi ellenzéki párttal együtt bizony mi is hibáztunk.

MN: Miben?

MÁ: A vissza nem lépésekben. Ha 3-5 szimbolikus körzetben visszalépünk, akkor ma nincs kétharmad. Ez generálhatott volna a többi pártnál olyan nyomást, ami alapján ők is visszaléptek volna a javunkra. És ma több mandátummal rendelkeznenk mi is, ők is. De túlságosan hittünk abban, Vónával az élen, hogy a Jobbikhoz mint legerősebb ellenzéki párt-hoz többen fognak gravitálni. Ezt a párton belül őszintén így gondolta a többség.

MN: Nem így lett, ez lett tehát a tanulópénz. A Jobbik-frakción belül hányan értenek ma egyet azzal, amit ön most állít? Hogy külön-külön, egymás ellen indulni már nincs értelme?

MÁ: Attól függ, hogy miről beszélünk. Az EP-választásnál ennek sok értelme nincs, ott külön listán indulunk. De ha az ősz-i önkormányzati választást nézzük, ott nálunk a többség már a *hogyanon* gondolkodik. Azon túl vagyunk, hogy ahhoz ragaszkodjunk, minden egyes városban legyen önálló jobbikos induló és polgármesterjelölt. De elvtelen, feltételek nélküli megállapodásokat sem akarunk, ellenben jó-zam kompromisszumokról, programokról gondolkodunk.

MN: Hírlék, Egerben ön lenne a közös polgármesterjelölt, baloldali támogatással.

MÁ: Ennek akkor lesz alapja, ha teljesülnek azok a szakmai és személyi feltételek, amelyeket nélkülözhetetlennek tartok. Ezen dolgozunk. Erről ennyit tudok jelenleg mondani.

OROSZOK, AMERIKAIK

Magyar Narancs: Az új parlamenti ciklusban ön az Országgyűlés nemzetbiztonsági bizottságának elnöke. Az olyan kényes ügyeket, mint Gruevszki kiemenkítésére vagy a letelepedési kötvényeké, a kormánypárt egyszerűen nem engedi piszkálni. Így mi értelme van ennek a bizottságnak?

Mirkóczki Ádám: Én ezt máshogy látom, ez nem ennyire fekete-fehér. Lassan tíz éve dolgozom a bizottságban, elnökként május óta. A bizottság munkája nem szimplán az orosz titkosszolgálatokról szól, bár az elmúlt években kétségkívül az említett ügyek álltak a figyelem középpontjában, nem alaptalanul. Megjegyzem, ezen ügyekben sem vagyunk teljesen informálatlanok, csak jól látszik, hogy bizonyos ügyekben a Fidesz „foglyul ejti” a titkosszolgálatokat is. Utóbbiak tudnának korrekten tájékoztatást adni, és rendelkeznek is információval, hiszen végzik a dolgukat. Ám ezek a vezetők csak arról beszélhetnek, amire felhatalmazást kapnak a felügyelő minisztériumtól. Rengeteg más ügy van, amiről kapunk megfelelő tájékoztatást. Ami viszont aktuálpolitikailag releváns, a kormánypártokra nem hízogó ügy, annál bajban vagyunk. Mégis butaság lenne bojkottálni a bizottságot, mert van három olyan terület, amelynél maradnak kérdéseink.

MN: Az elmúlt években több cikk is foglalkozott az orosz titkosszolgálati aktivitással Magyarországon. Olyan történetek is előkerültek, amelyek arról számoltak be, hogy ha az oroszok lebuknak nálunk, akkor sem kell barátságtalan válaszlépésre számítaniuk. Mindebből automatikusan következik, hogy nőtt az orosz titkosszolgálati aktivitás Magyarországon?

MÁ: Szerintem ezt nem lehet így megállapítani. Az orosz és az amerikai hírigény, titkosszolgálati jelenlét mindig mindenhol magas. Mindkét nagyhatalom folyamatosan csúcsra járhatja a hírszerzői tevékenységét. A csökkenés vagy növekedés mögött a magyar elhárítás hatékonysága áll.

MN: Tehát arról beszélünk, hogy ősszel, az önkormányzati választáson nem indulna el polgármesteri székért egyszerre egy jobbikos, egy MSZP-s vagy akár egy LMP-s jelölt. De milyen keresztmetszetről van szó? Megyeszékhelyek vagy már a kistérségi központok szintjén is?

MÁ: Ez a kérdés már nem az én kompetenciám alá tartozik. Sok függ a helyiektől, hogy kiben találják meg a konszenzust. Egerben például nagy utat járt be az ellenzék az elmúlt tíz évben. Hatalmas árkok voltak, ám ezek ma már alig láthatók, ha egyáltalán léteznek még. Ebben a városban ellenzéki oldalon ma mindennél erősebb a

megegyezésre fókuszáló attitűd, mind a személyek, mind a szakmai program tekintetében.

MN: Áprilisban az is látszott az eredményeken, hogy a jobbikos szavazók kevésbé voltak hajlandók átszavazni balos jelöltre, mint fordítva. Hogy látja, a Jobbik-szavazókban nőtt az átszavazási hajlandóság azóta?

MÁ: Szerintem oda-vissza nőtt, én így érzem. Korábban a pártban voltak olyanok, akik mindent megtettek volna egy lehetséges átszavazási hullám megakadályozásáért, de ők ma már egy másik politikai közösség tagjai.

MN: Nem biztos, hogy közülük mindenki a Toroczkai-pártban van.

MN: A magyar elhárítás intenzitása csökkent az oroszok irányába?

MÁ: Ezt nem mondom, azt viszont igen, hogy egyre többet kell költenünk a védelmünkre. Nagy kérdés, hogy az oroszok „érdeklődéséből” mennyit veszünk észre, és ebből mit sikerül megakadályoznunk. Ugyanakkor az oroszokkal kapcsolatban én nem tudok annál súlyosabb esetet, mint ami nem a Fidesz-kormány alatt történt. Olyan a világon nincs, hogy egy ország elhárításának központi épületében idegen hírszerzők poligráfos vizsgálatot végezzenek a mi elhárítóinkon. *(Mirkóczki az ún. kémpert előzményeiről beszél, amikor 2007-ben egy vélhetően orosz befolyás alatt álló céget bíztak meg a Nemzetbiztonsági Hivatal átvilágításával. Az ügy miatt megvádolt Szilvássy György akkori titokminisztert és Galambos Lajos volt NBH-főigazgatót végül felmentette a Kúria. A súlyos történet ellentmondásairól bővebben lásd: Feledésre ítélve, Magyar Narancs, 2018. június 14. – N.G.M.)* A Gruevszki-ügy, vagy egy-egy orosz letelepedési papírokhoz való hozzájárása messze nincs arányban azzal, hogy a teljes elhárítást kiszolgáltatom egy másik országnak. Ezért vagyok szkeptikus az ilyen cikkekkel szemben. Az egyik ügy a figyelem középpontjába kerül, a másik nem. Arról egyébként megkapjuk a statisztikát, hogy évente mennyi, milyen akciót végeztek a hazai szolgálatok, az idegen szolgálatok hírszerzéseiről is rendszeresen évente megkapjuk a beszámolót, hogy mi érdekelte őket, mire mentek rá.

MN: Bizottsági elnökként, a rendelkezésére álló információk nyomán sem állítja, hogy az elmúlt öt évben, a paksi bővítés kihirdetése után jelentősen megnőtt volna az orosz titkosszolgálati aktivitás Magyarországon?

MÁ: Nem mondanám ezt. Inkább azt mondom, hogy több olyan ügy kapott figyelmet, amelynek köze van az oroszokhoz. De semmiképpen sem mondanám, hogy most tízszer akkora az orosz titkosszolgálati jelenlét Magyarországon, mint korábban.

Amikor a múlt héten megvolt a közös fotó Gyurcsánnyal, Hegedűs Lorántné gyorsan jelezte, ilyenből ő többet nem akar.

MÁ: Valóban, de az együttműködés vagy az együtt nem működés mértéke nagyban függ attól, hogy milyen formában képzeljük azt el. A Jobbiknak heteken belül döntést kell hozni arról, hogy hol, miben, meddig mehetünk. Hegedűs Lorántné egy vélemény, és értem is azt mind az érzelmi, mind a politikai logikája tekintetében. Más kérdés, hogy ezt a kérdést én másképp látom.

MN: Hányan vannak még a frakcióban, akik hozzá hasonlóan gondolkodnak?

MÁ: Nem tudok más markáns kiállásról. De még egyszer mondom, nem arról van szó, hogy el akarjuk felejtetni a 2010 előtti kormányok gazemberségeit, hanem arról, hogy ma vannak prioritások, amelyek fontosabbak. A Jobbik a 2006-os utcai események született nagy pártja, és én értem azokat, akiknek ez sokkal több, mint történelmi esemény. De azt is látom, hogy ma nem utcán tiporják a szabadságot. Lehet tüntetni, és a rendőrség is vigyáz, hogy ne játszódjanak le olyan események, mint akkor, mégis sokkal súlyosabb dolgokat megtesz a hatalom, mint korábban. Ennek a mérlegelését pedig mindenkinek el kell végeznie.

MN: Hogyan értékeli a jelenlegi tüntetéshullámot? Tiltakozás a túlóratörvény ellen, vagy egy általánosabb fellépés, aminek a célja... Tényleg, mi itt a cél?

MÁ: Igyekszem ebbe nem többet belelátani, mint ami. Ez ugyanolyan tüntetésnek indult, mint a CEU melletti vagy a netadós, például. A december közepi parlamenti balhé viszont feltűzette. Meg kell mondjam ugyanakkor, nálam a közigazgatási törvény sokkal súlyosabban esik latba, mint a túlóra, más kérdés, hogy az emberek ezt másképp látják. Ez a tüntetéshullám mára egy szimbólum lett, és én nem elsősorban a szakszervezeteket látom az utcán. Egy olyan országban, ahol a szakszervezeti világ önálló és erős, a törvény kihirdetése napján a fél ország leállt volna. Nálunk ez nem történt meg. Ha karácsony előtt leállt volna akárcsak egyetlen napra a közösségi közlekedés, a kormány talán megrecs-csen és lehet, hogy visszakozik.

MN: Játsszunk el a gondolattal! A kormány visszakozna, módosítaná a túlóratörvényt – ezzel okafogyottá tenné a tüntetéseket?

MÁ: Ha ezt akarta volna, megteszi korábban. Most, hogy az egész ország megmozdult, egy ilyen szituációban nem azt a hatást érné el, hogy kifogta a szelet, inkább azt mutatná meg, hogy tessék, a gyalázatos törvények ellen ezt az eszközt kell alkalmazni! Lehetne folytatni a választási törvénnyel vagy a közmédiával.